

Jittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgende arrest gevelde :

Nr. 326/02
VAN HET PARKET

Nr. 93173
VAN HET ARREST

not. 66.99.549/96/5 van het Openbaar Ministerie:

TEGEN :

1.Nr. , nijveraar, geboren
, wonende te

2. , voorheen met zetel te
, thans met zetel te

ter zitting vertegenwoordigd door haar lasthebber ad hoc Mr.
advocaat te

Beklaagd van:

DE EERSTE

A.1. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot 25 maart 1997)

A 2. Van 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1,1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

de feiten omschreven sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146 - 1°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) (gewijzigd bij Decreet van 26 april 2000 BS 29.04.2000)

A 3. De feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146 -1), 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken (feiten vanaf 1 mei 2000)

in casu,

te in de periode van 01 januari 1996 tot 24 juni 1996

a. op het terrein, gelegen te ; met als ligging ten
kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan
met zetel te

- Het bestaande vakantieverblijf met afmetingen 10 m x 5 m uitgebreid en verbouwd te hebben tot een houten chalet van ongeveer 12 meter bij 8 meter, voorzien van overbouw van ongeveer 9 meter bij 2,5 meter

b. op het terrein, gelegen te ; met als ligging " ten kadaster
gekend onder in eigendom toebehorende aan
met zetel te

- naast het chalet het aanleggen van een hard houten betegeling die tot tegen de vijver reikt.

- het bouwen van een overdekte installatie om sportvaartuigen te water te laten

- het met hout inbouwen van een metalen container van 6 meter bij 4 meter, waaraan een schuttingwand in hout werd aangebouwd.

- het aanbrengen van betonnen betegeling, rond deze constructies.

c. de sub Aa en Ab omschreven toestand in stand gehouden te hebben vanaf de niet nader bepaalde datum in de periode van 1 januari 1996 tot 24 juni 1996, tot de datum van uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding.

DE TWEEDE

Op vordering van het Openbaar Ministerie

B. te Waasmunster vanaf 2 juli 1999 tot op de datum van uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding

De sub Aa en Ab omschreven toestand in stand gehouden te hebben.

Zijnde ook in zake

1. het College van Burgemeester en Schepenen van

vrijwillig tussenkomende partij,

2. de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie in naam van het Vlaamse Gewest, met kantoor gevestigd in ; als wettelijk opvolger van de gemachtigde ambtenaar van de provincie artikel 198 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening) woonplaats kiezende bij haar raadsman, herstellvorderende overheid, vrijwillig tussenkomende partij,

Waarbij zich hebben gevoegd als burgerlijke partij :

1. , wonende te ;
2. , wonende te ;
3. , wonende te
4. , wonende te
5. , wonende te
6. , wonende te
7. , wonende te
8. , wonende te ;
9. , wonende te
10. , wonende te
11. , wonende te

12. , wonende te
13. , wonende te
14. 7 , wonende te
15. , wonende te
16. , wonende te ;
17. , wonende te ;
18. , wonende te ;
19. , wonende te
20. , wonende te
21. , wonende te
22. 2 , wonende te
23. f, wonende te
24. wonende te
25. , wonende te ;
26. , wonende te
27. 7 , wonende te ;
28. , wonende te
29. , wonende te ;
30. , wonende te
31. , wonende te
32. , wonende te
33. i, wonende te ;
34. i, wonende te ;
35. , wonende te ;

36. , wonende te

37. , wonende te

38. , wonende te

39. , wonende te

40.

41. , wonende te

42. , wonende te

tegen :

1. , eerste beklaagde voornoemd;
2. , tweede beklaagde voornoemd;
3. het college van burgemeester en schepenen van vrijwillig tussenkomende partij;
4. de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vrijwillig tussenkomende partij

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 5 maart 2002, 15^e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Spreekt de eerste en de tweede beklaagde vrij en verzendt hen van het vervolg zonder kosten. Legt de kosten ten laste van de Staat.

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van de burgerlijke partijen voornoemd onder 1 tot en met 42 en van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, van en van het College van Burgemeester en Schepenen van en zegt dat deze zelf de kosten van hun aanstelling dienen te dragen.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8 maart 2002 door het Openbaar Ministerie;
 - 18 maart 2002 door de vrijwillig tussenkomende partijen;
 - 20 maart 2002 door alle burgerlijke partijen;
- en dit telkens tegen beklaagde en gedaagde;

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde _____ | in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door
mr. _____, advocaat aan de balie te _____

de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging bij monde mr.
_____, advocaat aan de balie te _____ in zijn hoedanigheid van
lasthebber ad hoc,

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van _____ Advocaat-
generaal,

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van mr. _____, advocaat aan
de balie te _____

de vrijwillig tussenkomende partij, _____; in haar middelen
van verdediging bij monde van mr. _____ loco mr. _____, beiden
advocaat aan de balie te _____

de vrijwillig tussenkomende partij, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur,
in zijn middelen van verdediging bij monde van mr. _____ loco mr.
_____ beiden advocaat aan de balie te _____

* * *

1.1. De hoofdberoepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn
ontvankelijk.

De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van
het college van burgemeester en schepenen van _____
behoort tot de strafvordering, weze het zo dat zij door de eerste rechter ten
onrechte behandeld werd onder de rubriek "op burgerrechtelijk gebied" en dat
deze vrijwillig tussenkomende partijen in het motiverend en het beschikkend
gedeelte van het vonnis ten onrechte worden betiteld als "burgerlijke partijen".
Door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie is de herstellvordering, ook
voorzover geformuleerd door het college aanhangig bij het Hof, zelfs al heeft de
vrijwillig tussenkomende partij het college van burgemeester en schepenen van de
_____ geen beroep aangetekend; niets staat eraan in de weg
dat het college ook voor het Hof vrijwillig tussenkomt om zijn herstellvordering
kracht bij te zetten.

Tegen de burgerlijke partij _____, te onderscheiden van het
college ook al wordt zij in rechte door het college vertegenwoordigd, is geen
hoofdberoep ingesteld. Haar incidenteel beroep is derhalve niet ontvankelijk. Ten
onrechte stelt deze burgerlijke partij dat door het hoofdberoep van de gewestelijke
stedenbouwkundige inspecteur "de civiele vordering bij wijze van principaal
beroep bij het Hof aanhangig" zou zijn; de vordering van de gewestelijke
stedenbouwkundige is geen "burgerlijke vordering tegen haar gericht".

Voor de eerste rechter hadden de burgerlijke partijen, behoudens hun vordering "uitgebreid tot de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van

Deze merkwaardige vorderingen, waarover de eerste rechter als zodanig niets specifiek heeft beslist, zijn voor het Hof niet aanhangig bij gebrek aan hoger beroep op dit punt. Het hoger beroep van deze burgerlijke partijen is immers blijkens de vermeldingen van de beroepsakte beperkt tot hun vorderingen tegen de beklaagden. Ook het hoger beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is niet gericht tegen de (afwezigheid van) beslissing over deze vordering, vermits het beperkt is tot de beslissingen "ten haren (sic) laste".

1.2. Het Hof beschikt over de nodige gegevens om zonder verdere onderzoeksmaatregel te beslissen over de strafvordering, hierin begrepen de herstellvordering, en de civiele vordering.

2. De vordering van de burgerlijke partijen stelt ertoe "de veroordeelde partij(en) eveneens een schadevergoeding op te leggen van € 1 moreel en materieel leed vermengd per burgerlijke partij- en "wat de herstellvordering betreft: de afbraakvordering van en de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, zelfs in gewijzigde vorm, af te wijzen, rechtdoende op uitdrukkelijk verzoek van de burgerlijke partijen, een meerwaardevergoeding op te leggen aan de beklaagden, alvorens deze meerwaardevergoeding te begroten een deskundig onderzoek te bevelen voor de begroting van de meerwaarde" en de kosten ten laste van de eerste en/of de tweede gedaagde te leggen.

Een burgerlijke partijstelling is niet de wijze waarop de leden van de visclub zich kunnen verzetten tegen een herstellvordering die zij in strijd achten met hun belangen.

Om zich burgerlijke partij te kunnen stellen dienen de burgerlijke partijen immers aan te voeren persoonlijke schade te hebben geleden door het misdrijf en hun bewering aanneembaar te maken (art.3 en 4 voorafgaande titel Wetboek van Strafvordering en art. 63 en 67 van dit wetboek).

Niet alleen maken de burgerlijke partijen niet aannemelijk dat zij persoonlijke schade hebben geleden door het aan de beklaagden te last gelegde misdrijf, maar zij voeren dit in conclusies zelfs niet aan; in termen van pleidooien heeft hun raadsman op vraag van de voorzitter overigens met zoveel woorden gezegd "dat zij door het misdrijf voordeel hebben". Hun vordering is zo manifest niet gericht op het bekomen van vergoeding van schade geleden door het te last gelegde misdrijf dat het Hof ambtshalve de raadsman van de burgerlijke partij op de terechtzitting kon uitnodigen om tegenspraak te voeren over de mogelijke onontvankelijkheid van de vordering wegens het niet aanvoeren van persoonlijke schade door het misdrijf, nu de regels van de rechterlijke organisatie in het gedrang werden gebracht. Het middel dat de vordering van de burgerlijke partijen onmiskenbaar dient om de belangen van de beklaagden te verdedigen en niet wordt aangevoerd dat zij door het misdrijf persoonlijke schade leden werd overigens ook opgeworpen door de vrijwillig tussenkomende partij de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur; ofschoon de vordering van de burgerlijke partijen gesteld is tegen de beklaagden en niet strekt tot veroordeling van deze vrijwillig

tussenkomen de partij heeft deze er toch belang bij het middel van de niet-ontvankelijkheid op te werpen, vermits de burgerlijke partijen de afwijzing van de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vragen.

De vordering van de nog in de zaak zijnde burgerlijke partijen is niet ontvankelijk.

3.1. De tweede beklaagde acht de strafvordering voorzover tegen haar gericht niet ontvankelijk, omdat de raadkamer niet is ingegaan op haar vraag tot aanstelling van een lasthebber ad hoc, in toepassing van art.2 bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

Vooreerst heeft het Hof als vonnisgerecht niet de bevoegdheid te oordelen over onregelmatigheden die aan de beschikking tot verwijzing zouden kleven.

De aanstelling van een lasthebber ad hoc is verder niet voorgeschreven op straf van nietigheid, noch op straf van niet ontvankelijkheid van de strafvordering.

Tenslotte houdt deze beklaagde ten onrechte voor dat haar rechten van verdediging zijn geschonden. Geen enkel concreet gegeven wordt aangehaald waarom in dat stadium van het gerechtelijk onderzoek enige tegenstrijdigheid van belangen tussen haar en de eerste beklaagde bestond of te vrezen viel. Dat zij in de loop van het gerechtelijk onderzoek hierdoor "alle mogelijke rechtsmiddelen" niet zou hebben kunnen laten gelden of onvoldoende tijd of faciliteiten zou hebben gehad om zich te verdedigen is onjuist. Ook in de veronderstelling dat de aanstelling van een lasthebber ad hoc aangewezen ware geweest zijn haar rechten van verdediging in het geheel van de behandeling van de zaak niet geschaad; zij kon tot voor het Hof de nietigheid van het gerechtelijk onderzoek aanvechten en/of aanvullende onderzoeksmaatregelen vragen, wat zij helemaal niet heeft gedaan, en kon zich voor de eerste rechter en het Hof uitgebreid verdedigen, zoals uit de conclusies blijkt.

3.2. Ten onrechte stelt de tweede beklaagde dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor art.14.3, aanvang en C van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New-York op 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err.B.S.19 juni 1961) is overschreden.

De termijn vangt niet eerder aan dan op het ogenblik waarop deze verdachte in verdenking werd gesteld, dit is op 12 januari 2000 (stuk 90) vermits zij niet eerder ingevolge enige daad van het opsporingsonderzoek of van het gerechtelijk onderzoek onder dreiging van een strafvervolging leefde en dit een ernstige weerslag had op haar persoonlijke toestand. Tevens dient rekening gehouden te worden met het feit dat, voor zover bewezen het misdrijf werd gepleegd tot 26 mei 2000. Sedert begin 2000 sleepte de zaak in acht genomen de ingewikkeldheid van de zaak en de uitgesproken wens van ook deze beklaagde dat de bestaande toestand zo lang mogelijk zou behouden blijven, niet onredelijk lang aan en evenmin zijn er aanwijzingen dat haar middelen van verdediging sedert het tijdstip waarop de telastleggingen lastens haar betrekking hebben nadelig zijn beïnvloed. Het is geenszins zo dat het tijdsverloop zou mee brengen dat het niet langer aan het Openbaar Ministerie zou zijn de gegrondheid van zijn vordering aan te tonen en dat deze beklaagde haar onschuld zou dienen te bewijzen.

4. De telastleggingen zoals vermeld in de beschikking van verwijzing zijn weinig leesbaar geschikt; voor de duidelijkheid worden zij als volgt herschikt en op één punt, nl. de afmetingen van het vakantieverblijfje, verbeterd; tevens wordt een materiële vergissing rechtgezet in tijdstip waarop de periode vermeld in de telastleggingen A.3 en B.2 eindigt.

Voor de eerste beklaagde:

"te

A.1. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, in casu

a. in de periode van 1 januari 1996 tot 24 juni 1996:

het bestaande vakantieverblijfje met afmetingen 10 m x 5 m uitgebreid en verbouwd te hebben tot een houten chalet van ongeveer 12 meter bij 8 meter, voorzien van een overbouw van ongeveer 9 meter bij 2,5 meter

b. in de periode van 1 januari 1996 tot 24 juni 1996:

1. naast het chalet het aanleggen van een hard houten betegeling die tot tegen de vijver reikt.
2. het bouwen van een overdekte installatie om sportvaartuigen te water te laten
3. het met hout inbouwen van een metalen container van 6 meter bij 4 meter, waaraan een schuttingwand in hout werd aangebouwd.
4. het aanbrengen van betonnen betegeling, rond deze constructies.

c. vanaf de niet nader gekende datum in de periode van 1 januari 1996 tot 24 juni 1996 tot 24 maart 1997 de sub A.1 a en b omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

A.2. Bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan

ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, in casu,

vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000:

de sub A.1 a en b omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

A.3. Bij inbreuk op art. 99 § 1, 1°, strafbaar gesteld door art.146 al.1, 1° en al.2 door de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande vergunning te hebben bekomen te hebben gebouwd, op een grond een of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of een bestaand gebouw afgebroken, herbouwd verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

vanaf 1 mei 2000 tot de datum van de vordering tot verwijzing nl. 26 mei 2000."

Voor de tweede beklaagde:

"te

"B.1. Bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, in casu,

vanaf 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000:

de sub A.1 a en b omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

B.2. Bij inbreuk op art. 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door art.146 al.1.1° en al.2 door de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder

voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande vergunning te hebben bekomen te hebben gebouwd, op een grond een of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of een bestaand gebouw afgebroken, herbouwd verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

vanaf 1 mei 2000 tot de datum van de vordering tot verwijzing nl. 26 mei 2000."

De beklaagden hebben zich hierop verdedigd.

De aanpassing van de afmetingen van het vakantieverblijfje zijn het gevolg van de door partijen in conclusies naar voor gebrachte betwistingen (zie hierna onder nr. 5.2).

De vervanging van de vermelding "de datum van uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding" door de vermelding "de datum van uitvaardiging van de vordering tot verwijzing nl. 26 mei 2000" is een rechtzetting van een materiële misslag, nu verkeerdelijk de gebruikelijke vermelding in geval van rechtstreekse dagvaarding werd gebruikt, terwijl het ter zake gaat om een verwijzing door de raadkamer; de vordering tot verwijzing kan zonder aanvullende vordering overigens geen betrekking hebben op feiten die zich na het tijdstip van de vordering situeren, laat staan na de aanhangigmaking door de verwijzing.

Op vraag van het Openbaar Ministerie hebben de beklaagden zich ook verdedigd op de verzwarende omstandigheid vermeld in art.64, 3° lid van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, art.66, 3° lid van het coördinatiedecreet en art.146, 2° lid van het decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

De verbeterde telastleggingen hebben elk betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de beschikking tot verwijzing aan ten grondslag ligt of in begrepen is.

De feiten die aan de telastleggingen A.1.a, b en c, A.2 en B.1 ten grondslag liggen maken nog steeds een misdrijf uit; zij vormen thans een inbreuk op en zijn strafbaar gesteld door de decretale bepalingen nader aangehaald in de telastleggingen A.3 en B.2.

5.1. Gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, onderdelen a, b en c, A.2 en A.3, zoals hiervoor onder 4 nader omschreven, lastens de eerste beklaagde bewezen en zijn de telastleggingen B.1 en B.2, eveneens zoals hiervoor onder 4 nader omschreven lastens de tweede beklaagde bewezen; voor beiden is de verzwarende omstandigheid hiervoor nader aangehaald evenzeer bewezen.

5.2. Wat betreft het chalet, in de telastlegging A.1.a en daarom ook hierna "vakantieverblijfje" geheten, is het zo dat deze constructie aanvankelijk een tot weekendverblijf omgebouwde schuilplaats voor vissers was. Lastens de strafrechtelijk verantwoordelijke voor de vorige eigenaar

werd destijds een strafvordering ingesteld voor het instandhouden van deze constructie. Deze kamer van het Hof

verklaarde bij arrest van 22 december 1978, dat kracht van gewijsde heeft, de publieke vordering, alsmede het recht van de overheid om enig herstel te eisen, vervallen. Het Hof kwam tot deze beslissing op grond van het feit dat een (impliciet) geldig geachte transactie tot stand was gekomen op basis van het toenmalige art.65 § 3 van de stedenbouwwet. Door dit arrest heeft het vonnis de constructie niet "vergund" in tegenstelling tot wat de tweede beklaagde meent. De huidige vordering heeft geen betrekking op het instandhouden van deze constructie, wel, onder meer, op aan deze constructie uitgevoerde verbouwingen. Het arrest van 22 december 1978 heeft, anders dan de eerste rechter zonder meer aannam, geen betrekking op andere constructies dan de tot weekendverblijf omgebouwde schuilplaats. Dit arrest staat derhalve niet in de weg aan de huidige publieke vordering.

Precies omdat de strafvordering vervallen was heeft het Hof zich op 22 december 1978 niet uitgesproken over de precieze afmetingen van de constructie; eens vastgesteld dat de transactie betrekking had op de betrokken constructie kon het Hof zich niet uitspreken over de kwalificatie aan het feit gegeven. Het gezag van gewijsde verhindert derhalve niet thans vast te stellen dat de afmetingen van de constructie waarop de telastlegging betrekking had 5m op 8,75m zijn en niet 5m op 10m.

Uit het samen beschouwen van het vergelijk van 5 december 1978, het door de eigenaar zelf ingediende plan bij de regularisatie-aanvraag en de regularisatievergunning van 7 december 1978 blijkt ondubbelzinnig dat de afmetingen van het vergunde gebouwtje 5m op 8,75 m waren. Een aanvullende controle door een afgevaardigde van AROHM in de loop van het jaar 2002 heeft dit bevestigd. Het vergelijk en de regularisatievergunning hebben bovendien duidelijk geen betrekking op een of meer bergingen naast en/of achter het weekendverblijf, die in deze documenten of de erbij gevoegde plannen helemaal niet voorkomen.

De tweede beklaagde betwist ten onrechte dat de werken nader in de telastlegging A.1, onderdelen a en b, werden uitgevoerd in de periode in deze telastleggingen vermeld; vooreerst is het tijdstip, nu de constructies in elk geval dateren van na de inwerkingtreding van de stedenbouwwet, voor haar niet relevant, vermits zij slechts vervolgd wordt voor een periode aanvangend op 2 juli 1999. Uit de foto's genomen door de verbalisant in 1996 van de door de werken tot stand gebrachte constructies blijkt duidelijk dat deze recent werden uitgevoerd; of deze constructies al dan niet werden aangebracht ter vervanging van verwijderde constructies is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant; niets laat trouwens toe te zeggen, zoals de tweede beklaagde nochtans doet, dat er in 1971 meer was dan een eenvoudige schuilplaats voor vissers en de hierna vermelde vrachtwagencontainer.

5.3. Het wordt terecht niet betwist dat de tweede beklaagde, ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde.

6.1. De feiten die aan de onderscheiden telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

6.2. De eerste beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, onderdeel c, A.2 en A.3, in schaars natuurgebied, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij, als persoon gelet op zijn activiteiten ongetwijfeld vertrouwd met de voorschriften die de markt van het onroerend goed beheersen, al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang en dat van de vissersclub.

Een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden, ook al heeft hij een ander oordeel over wat in een natuurgebied kan getolereerd worden.

Nu de straf op te leggen aan de eerste beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagde zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

6.3. De tweede beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand geruime tijd, meer bepaald in de periodes vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen B.1 en B.2, in stand gehouden. Zoals de eerste beklaagde handelde zij hierbij zonder oog te hebben voor het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen. Het belang van een beperkte groep vissers stelde zij, ook actief op de markt van het onroerend goed, ten onrechte boven het algemeen belang om schaars natuurgebied in de mate van het mogelijke ongerept te bewaren. De hierna uitgesproken straf is daarom noodzakelijk.

Nu de straf op te leggen aan de vennootschap een geldboete van € 120.000 niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van € 24.000 en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan dergelijk misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

6.4. In het voordeel van de beide beklaagden houdt het Hof rekening met de afwezigheid van vroegere veroordelingen.

Het Hof houdt voor elke beklaagde tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19

december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7. De gemachtigde ambtenaar vorderde in zijn brief van 15 juli 1997 met bijlagen het herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van alle wederrechtelijk opgerichte constructies en verhardingen. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is voor de eerste rechter vrijwillig tussengekomen om deze door hem verder gezette vordering kracht bij te zetten. Voor de eerste rechter is tevens het college van burgemeester en schepenen van

tussengekomen om zich bij deze vordering aan te sluiten en eveneens zijn vordering kracht bij te zetten.

De herstellenvordering van het bestuur is gesteund op de ligging van het goed in natuurgebied en de strijdigheid van de betrokken constructies met deze bestemming, waar enkel jagers- en vissershutten mogen worden gebouwd voorzover deze niet kunnen worden gebruikt als woonverblijf. Naderhand voegt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met verwijzing naar de gewijzigde regelgeving sedert zijn vordering werd geformuleerd er nog aan toe dat de natuurgebieden tot de ruimtelijk kwetsbare gebieden behoren die extra bescherming nodig hebben.

Een aanvullend onderzoek op 20 februari 2002 door de deskundige van AROHM toonde aan dat het bestaande vakantieverblijfje, de tot weekendverblijf omgevormde schuilplaats voor vissers waarop de transactie betrekking had, integraal behouden bleef bij de verbouwing, waarbij hoofdzakelijk achteraan een uitbreiding van 3m op 9 m werd aangebouwd, het geheel afgewerkt werd met houten planken en rechts achteraan, tegen de zijgevel, een houten berging met afdak (3 m op 2 m) werd aangebouwd. De bestaande constructie bleek te zijn verbouwd en niet volledig herbouwd zoals aanvankelijk door de administratie aangenomen. Dit bracht het bestuur ertoe de herstellenvordering enigszins aan te

passen. Voor het vakantieverblijfje wordt het herstel in de vorige toestand door afbraak beperkt tot de zonder vergunning uitgebreide gedeeltes, dit zijn de uitbreiding achteraan van 3 m op 9 m en de berging achteraan tegen de zijgevel van 3 m op 2 m. De betegeling vooraan het gebouw tot tegen de vijver beschouwt het bestuur – anders dan het Hof overigens in de beslissing nopens de schuld doet omdat de nieuw aangebrachte hard houten betegeling wel degelijk het oprichten van een vaste inrichting uitmaakt en niet als onderhouds- of instandhoudingswerken kan gezien worden - als onderhoudswerk aan bestaande betegeling, zodat de herstellvordering er ook geen betrekking (meer) op heeft. Uit de conclusies voor het Hof genomen blijkt dat het college van burgemeester en schepenen niets anders of meer vordert dan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

Anders dan de beklaagden stellen zijn noch de oorspronkelijke herstellvordering, noch de overigens in hun voordeel aangepaste herstellvordering "onduidelijk" en is het niet-zo dat zij "feitelijke grondslag missen". Hiervoor werd reeds aangenomen dat de transactie – en niet louter de regularisatievergunning - van 1978 enkel betrekking had op een tot weekendverblijf omgebouwde schuilplaats voor vissers van 5 m op 8,75 m.

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat in de mate zoals hiervoor vermeld (aangepaste herstellvordering) is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

Wat betreft het gevorderd herstel in verband met de houten constructie die rond de container werd aangebracht samen met een schuttingwand en de betonnen betegeling rond deze constructie wordt ten onrechte aangevoerd dat de herstellvordering onredelijk zou zijn. Deze vaste inrichtingen zijn immers van aard de permanente aanwezigheid van deze metalen vrachtwagencontainer, die in een natuurgebied in elk geval niet thuis hoort, te camoufleren en te bestendigen. Zelfs zo wordt aangenomen dat deze container ter plaatste mag blijven staan – waarover het Hof niet te oordelen heeft vermits de telastlegging er merkwaardig genoeg geen betrekking op heeft – dan is het niet onredelijk om de verwijdering van de houten constructie en de betonnen betegeling te vragen, nu het storend zicht op deze container ook met een groenscherm kan worden gerealiseerd. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het bestuur voor het vakantieverblijfje van 5 m op 8,75 m aanvaardt dat de aangebrachte houten bekleding mag blijven omdat dit beter kadert in de natuur dan het aanvankelijk wit afgewerkt verblijfje, al was het maar omdat de strafvordering geen betrekking heeft op de container en het al dan niet geoorloofd zijn van de instandhouding ervan.

Geen van de ingeroepen middelen zijn van aard te doen aannemen dat de inwilliging van de herstellvordering onredelijk zou zijn of door een andere herstelmaatregel zou moeten worden vervangen.

8. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom. Het college van burgemeester en schepenen doet dit niet. Gelet op het jarenlang talmen van de beklaagden om tot herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
25, 38, 40, 41, 41bis, 65 en 100 van het Strafwetboek,
162, 190, 194, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het Decreet van 7 februari 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.
1,8, 14 en 18bis van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
1385 bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart het incidenteel beroep van de burgerlijke partij
niet ontvankelijk,

veroordeelt haar tot de kosten in beroep gemaakt met betrekking tot haar vordering,

verklaart de overige beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het vonnis in de mate dat het door een ontvankelijk beroep is bestreden als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 4 bepaald,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A.1 onderdelen a, b en c, A.2 en A.3 samen tot een geldboete van (2000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 9 915,74 of een vervangende gevangenisstraf van drie maand,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastlegging B, onderdelen 1 en 2 samen tot een geldboete van (2000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 9 915,74,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor vier/vijfden van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld en voor vier/vijfden van de geldboete waartoe de tweede beklaagde wordt veroordeeld,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te ; nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

zegt dat dit herstel inhoudt de afbraak:

- wat betreft het verbouwde vakantieverblijfje: van de uitbreiding van 3 m op 9 m en de berging achteraan tegen de zijgevel van 3 m op 2 m,
- van de overdekte installatie hiervoor vermeld in de telastlegging A.1, b, onderdeel 2,
- de houten constructie gebouwd rond de metalen container en de schuttingwand in hout hiervoor vermeld in de telastlegging A.1, b, onderdeel 3,
- de betonnen betegeling rond de constructies hiervoor vermeld in de telastlegging A.1, b, onderdelen 2 en 3,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklaagden elk tot de helft van de kosten in beide aanleggen | gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 63,12 in eerste aanleg en op € 58,38 (kosten dagvaarding burgerlijke partijen uitgezonderd, waaromtrent verder wordt beslist) in hoger beroep.

verklaart de vordering van de burgerlijke partijen nrs. 1 tot en met 42 niet ontvankelijk,

veroordeelt deze burgerlijke partijen tot de overige kosten, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie voor iedere burgerlijke partij als volgt begroot (kosten dagstelling in beroep):

1.

42.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **28 november 2003**.

Aanwezig : , raadsheer, wn. kamervoorzitter;

1 , raadsheer;

, raadsheer,

, Advocaat-generaal,

griffier,

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en).